

Hristos, fratele nostru mai mare

28 septembrie 2004

Gili Cârstea

Cine a fost Isus Hristos: Fiul lui Dumnezeu, sau Fiul omului?

Din clipa în care a pășit pentru prima oară în templul din Ierusalim, când a contrariat pe conducătorii poporului ales cu afirmația șocantă că El va ridica în trei zile templul stricat de ei, și până astăzi, acest subiect rămâne pe terenul controverselor. Iar Hristos insistă că subiectul este de mare importanță, că viața veșnică – obsesia tuturor – depinde doar de cunoașterea Fiului și a Tatălui.

Cum poate fi definită o persoană care posedă două naturi? A fost Hristos un om părtaș de natură divină, sau a fost Dumnezeu părtaș de natură umană? Există la noi în biserică o formulare care satisface pe toată lumea, anume că Hristos a fost sută la sută uman și sută la sută divin. Bun. Înseamnă că este corect să privim la El din ambele direcții. Dacă este corect să spunem că El a fost Dumnezeu dar a luat natură umană, înseamnă că este la fel de corect să spunem că a fost om și a fost făcut părtaș de natură divină, adică Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.

Autorii Scripturii au vorbit în ambele sensuri. Ei spuneau că Mesia este Fiul unic al lui Dumnezeu, care Și-a făcut cortul printre noi, Cuvântul care S-a întrupat. Alteori ei au spus că El este fiul lui Adam, din sămânța lui David. Moise spusese că Dumnezeu „vă va ridica dintre voi, dintre frații voștri” un proroc de care ei trebuiau să asculte, adică Mesia. Pavel spune că după cromozomi El este din David, sânge din sângele nostru și carne din carnea noastră.

Totuși, mărturia Fiului este mai elocventă decât toate formulările prietenilor Lui. Hristos spunea că El nu poate face nimic de la Sine, iar toate lucrările Lui sunt făcute de Tatăl, care locuiește în El. Când Se referea la Sine, expresia favorită era Fiul omului, nu Fiul lui Dumnezeu. Într-o situație extrem de complicată El a spus că voința Sa este în contratimp cu voința Tatălui care locuia în El, deși a cerut și a acceptat ca voia Tatălui să se facă în viața Lui. Mărturia Lui ne ajută să vedem că este posibil ca noi să nu fi cunoscut corect pe Fiul.

La sfârșitul veacurilor, Dumnezeu a vorbit din nou „pentru învățătura noastră” cu privire la El, Templul. El ne spune că „Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov... Dacă acea scară ar fi ratat să atingă pământul cu o singură treaptă, noi am fi fost pierduți. Dar Hristos ne contactează acolo unde ne aflăm. El a luat natura noastră și a biruit pentru ca noi, luând natura Sa, să putem birui. Fiind făcut ‘asemenea firii păcătoase,’ El a trăit o viață fără păcat. Prin divinitatea Sa El Se prinde de tronul divin, iar prin omenescul Său El ne prinde pe noi. El ne îndeamnă, prin credință în El, să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. Deci, noi trebuie să fim desăvârșiți, ‘după cum și Tatăl nostru ceresc este desăvârșit’” (DA 311).

Dacă ucenicii Lui de astăzi ar lua în serios afirmația din Ioan 2:19-21 s-ar deschide în fața ochilor lor o Scriptură complet diferită, iar puterea lui Dumnezeu ar străfulgera din nou lumea noastră cu slava caracterului lui Dumnezeu strălucind nu numai „pe fața lui Isus Hristos,” ci și pe fețele miilor de urmași ai Săi, făcuți prin credință „frați asemenea Lui.”
